

ΤΟΞΙΚΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ (Φεβρουάριος 2008)

Συγγραφέας: ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΣΙΧΛΙΑΣ

Ανάμεσα στις «καυτές» ειδήσεις, τα υπονοούμενα και τα απονενομημένα διαβήματα, μια είδηση τοξική μαύρισε την καρδιά μας. Ακόμη μία φορά η μικρή μας πατρίδα καθίσταται υπόδικος στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για ένα θέμα περιβάλλοντος. Αυτή τη φορά παραπέμπεται για δύο υποθέσεις, οι οποίες αφορούν άμεσα την υγεία και τη ζωή των υπηκόων του κυρίου Υπουργού ΠΕΧΩΔΕ και των προκατόχων του: πρόκειται για τη «διαχείριση των επικίνδυνων αποβλήτων». Όχι μόνο δεν έχουμε συμμορφωθεί, όπως έπρεπε εδώ και δέκα χρόνια με την οδηγία-πλαίσιο, αλλά -όπως μας κατηγορεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή- η ελληνική κυβέρνηση «ανέχεται την ανεξέλεγκτη απόρριψή τους». Και εννοούμε τα απόβλητα βιομηχανιών, νοσοκομείων, συνεργείων κ.λπ. Φαντάζομαι δε ότι δεν αναφέρεται καν στα βιομηχανικά απόβλητα, τα οποία παρανόμως διοχετεύονται σε ποτάμια-αγωγούς, όπως ο Ασωπός, και φτάνουν στο ποτήρι μας μέσω των μολυσμένων υπογείων υδάτων.

Παρά το γεγονός ότι δεν είχαμε πάρει κανένα μέτρο για τα τοξικά απόβλητα, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή μόλις τον Δεκέμβριο του 2005 απέστειλε στην Αθήνα γραπτή προειδοποίηση. Η ελληνική κυβέρνηση απάντησε δύο χρόνια μετά, με μια κοινή υπουργική απόφαση, την οποία ωστόσο στελέχη της Επιτροπής χαρακτήρισαν «αοριστολογία και άσκηση επί χάρτου».

Ξέρετε, αγαπητοί αναγνώστες, ποια ήταν η αντίδραση του κατ' ευφημισμόν Υπουργείου Περιβάλλοντος; Σε ανακοίνωσή του, λοιπόν, χαρακτηρίζει πρωτοφανές το γεγονός της παραπομπής και παραπονιέται ότι δεν είχε ενημερωθεί. Με άλλα λόγια, ζητεί για ακόμη μία φορά την παρασκηνιακή συνδρομή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στις ατέλειωτες παρατάσεις και εκκρεμότητες για όλα τα θέματα περιβαλλοντικής πολιτικής. Αυτή είναι η Ελλάδα, λοιπόν, που έλεγε και ο κ. Σημίτης. Αυτή είναι; Αυτή είμαστε; Ως τότε θα ψελλίζουμε μοιραίοι, αυτή την φρικτή παραδοχή, όταν βουλιάζουν ένοχα πλοία, όταν δηλητηριάζεται ο αέρας, μολύνεται το νερό και η

τροφή μας, όταν καίγονται τα δάση μας, όταν λαίμαργα προεξοφλούμε το μέλλον των αυριανών Ελλήνων;

Το «αυτή είναι η Ελλάδα» κατάντησε αυτοεκπληρούμενη προφητεία, ένα είδος πικρής -τάχα μου- σοφίας ενός ρεαλιστή πολιτικού. Αλλά από τότε η διαπίστωση είναι το μεγάλο προσόν ενός πολιτικού και δεν είναι οι λύσεις στα χρονίζοντα προβλήματα; Και ποια προβλήματα είναι μεγαλύτερης προτεραιότητας από αυτά της ποιότητας της ζωής μας; Ποια είναι μεγαλύτερης αξίας από τα θέματα του περιβάλλοντος;

Να σας θυμίσω πάλι, ντρέπομαι που το γράφω ξανά και ξανά, ότι 15 χιλιόμετρα από το Σύνταγμα, στον Σταυρό Αγίας Παρασκευής, σταματά το αποχετευτικό δίκτυο της Αθήνας! Έχετε αναρωτηθεί εάν υπάρχει άλλη πρωτεύουσα, όχι της Ευρώπης, του κόσμου, στην οποία να συμβαίνει κάτι τέτοιο; Σκεφτείτε το την επόμενη φορά που θα ακούσετε λόγια κούφια και ξύλινα για ανάπτυξη και πλούτη. Ζούμε μια βαθιά κρίση με ένα πολιτικό προσωπικό κατώτερο των περιστάσεων, που υπηρετεί υπνωτισμένο μια μιντιακή μηχανή εικονικής πραγματικότητας. Οι συνέπειες είναι τοξικές.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» στις 2 Φεβρουαρίου 2008, σ. 14.